

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ

A péceli katolikus egyházközség hírlevele
Pécel, 2020. április 4. XIV. Évfolyam 7. szám

Jézus a kihív bennünket a sötétségből

A rendkívül szokatlan körülményekben telő nagyböjt után egy hét múlva hitünk középpontját, Jézus feltámadását ünnepeljük. A múlt vasárnapi Evangéliumban hallhattuk, amint Jézus kihívja Lázárt a sötét halálból a fényre. Ő mindnyájunkat éltetni akar, mind közelebb vonni Önmagához. Arról kérdeztük a testvéreket, ebben a különleges időszakban milyen sötétségek veszik körül őket, hogyan sikerül a Szentíráson keresztül vagy a tevékenységek közben meghallani Jézus hívó szavát, miben tapasztalják Isten jelenlétét, kegyelmének kiáradását.

„Nagyböjt lévén sokszor eszembe jut, hogy a korai keresztények jóval többet böjtöltek a mai embereknél, a szerdai és a pénteki napokat is eszerint élték. Bennem a mostani helyzet szorosán összekapcsolódik Jézus szavával, mi szerint vannak olyan gonosz lelkek, akiket csak imával és böjttel lehet féken tartani. Felnézek a nagy példaképeinkre, azokra a szentekre, kiknek életében fokozottan jelen volt az önfegyelem és a felebaráti szeretet gyakorlása.

Korábban magam is többször próbálkoztam kisebb-nagyobb lemondásokkal hozzájárulni Isten Országának terjesztéséhez, ám nagyon nehéz volt kitartani elhatározásaim mellett.

Most, amikor a legnagyobb jóról, az Eucharisziáról kell lemondanom, új értelmet nyert számomra a bűnbánat, a lemondás és a böjt fogalma.

A Szentírást olvasva szíven ütött a gondolat, hogy Jézus egy napon valóban vissza fog térni, s a nevemen szólít. Lehet, hogy nem holnap vagy a jövő héten, de azon is elgondolkodtam, hogy ez a betegség *akár* ezt készítheti elő. És felmerült bennem a kérdés: hogyan állhatok meg előtte? Rendszerben van, hogy számíthatok irgalmára, de akkor is... Van még javulnivalóm!

Jelen helyzetben jobban fel tudom ismerni önzőségeimet, őszintebben, mélyebben tudok önvizsgálatot tartani, bocsánatot kérni Istentől, ami megnyitja a szívemet Őrá, s növekszik bennem a hála, mikor egy-egy alkalommal Igéjével megérinti lelkemet.” *Csokonay Anna*

„Életem felében az Egyházközségen keresztül szolgáltam az embereket, most nagyon szokatlan a helyzet, hogy nem mehetek templomba, le kell mondanom olyan tevékenységekről, amik hozzátartoztak a hétköznapijaimhoz és az ünnepekhez is.

A közvetített szentmiséket nehezen szokom meg, sok elkalandozásra ad lehetőséget, számomra nem pótolja az igazi jelenlétet. Olyan érdekes, mintha ott is lennék, meg nem is. Azt tudom, hogy bármeddig tart ez az állapot, nem tántoríthat el a Jézushoz tartozástól, mert számomra az Ő útján való járás döntés kérdése. Egykor mellette döntöttem, és ez így is marad, mert Ő azt kéri tőlem, hogy kövessem. Példaképemként fülemben csengenek szavai, csak azt teszem, amit Ő is tenne.

A mostani igazi böjti állapot, ami leginkább azt jelenti, hogy lemondok az aktív szolgálatról, saját elképzeléseimről, engedelmeskedem, elfogadom a gyerekeim gondoskodását. Érzem benne a féltő szeretetüket, aggodásukat. Ezzel egy időben azt vettem észre, hogy a tevékenységben való lecsendesedés egy nagyon mély csendet eredményezett a bensőmben is. Ebben a csendben jól esik önvizsgálatot tartani, rátekinteni az életemre, fontossági sorrendekre. Több időm, lehetőségem van az elmélyültebb imára, elmélkedésre, olvasásra.

Azt vettem észre, hogy ebben a belső csendben sokkal többet gondolok az egész emberiségre, szeretteimre, ismerősökre, akikkel kapcsolatban szoktam lenni, az Idősothton lakóira, akiknek kiszolgáltatom az Oltáriszentséget. Megjelenik előttem az arcuk, benne vannak az imáimban. Akiknek máskor én nyújtom Jézust, most Jézus elé viszem őket. Ez egy másfajta, csendes szolgálat.

A mostani nehéz helyzet arra ösztönöz, hogy még inkább átöleljem a keresztet, Jézus magához hív, vonz, kitartást, hűséget kér tőlem. Én pedig egyszerűen nem tehetek mást, hűséges maradok.”
Dévai Zoltán

„Több mint két hete itthon vagyunk mind a négyen. A férjemmel itthonról dolgozunk, az egyetemisták itthonról tanulnak. Gyakran eszembe jut, hogy könnyű dolgunk van: felnőttek a gyerekeink, nem kell közreműködnünk távoktatásukban, csak a saját munkánkat kell végezniük napközben. Hálás vagyok a Jóistennek ezért a kényelmes helyzetért. A két dolgozó fiunk tőlünk távol lakik, nekik az egészségügyben kell helytállniuk. Valószínű, hogy sokáig nem fogunk velük személyesen találkozni, csak távkapcsolatot tartunk. Ezzel ők védenek minket. Legjobban a két kicsi unokánkkal való közvetlen találkozás hiányzik – ez sehogyan sem pótolható.

Lenne kiért aggódnom, de aggodalom helyett a bizalom ajándékát kaptam. Nem félek, és nem féltetem családomat, mert azt tapasztaltam, hogy eddig mindig, minden helyzetben velünk volt az Úr, minden bajt, nehézséget jóra fordított, minden veszélyben kezét nyújtotta felénk.

Szeretek itthon lenni. Rohanás nélküli napjaimban több időt tudok személyes imára, igék, tanítások befogadására is fordítani, és nem utolsó sorban a természet minden szépségében Isten ajándékára rácsodálni. Úgy érzem, ezt a kötelező visszavonulást egyrészt ajándékba kaptuk, hogy együtt lehessünk, másrészt húsvéti készülékként, hogy az itthoni csendben jobban meghalljuk: a világ imát kíván tőlünk, környezetünk alkalmazkodó szeretetet, Krisztus pedig részvétet a kereszthordozásban mindenkitől úgy, ahogyan azt képes felajánlani. Hálát kell adnunk azért is a Jóistennek, hogy ezt a különleges helyzetet nem kell magányosan megélnünk: megnyitotta előttünk a világot az informatika ajándékával.

Két hete, amikor a karitászcsoporthoz ajánlott kereszttudatot közösen tudtuk itthon elvégezni, nagy öröm töltött el, hogy új helyzetben újra együtt tudunk imádkozni. Azóta esténként tartunk rövid közös imát. Sok-sok éve itthon csak az asztali étkezési imát szoktuk együtt mondani, meg az adventi koszorú és a karácsonyfa mellett imádkozunk közösen. Egyre ritkább, hogy mindannyian együtt megyünk vasárnapi misére. Most mindannyian itthonról kapcsolódunk be élő miseközvetítésbe, igaz nem egyszerre. A múlt pénteken közösen imádkoztunk Ferenc pával is. Mélyen megérintett minket a világot átölelő imádság Krisztus földi helytartójával. Bízom benne, hogy ebben a különleges helyzetben végéig kitart számunkra az az erő, amit ezekből az imákból, építő, erősítő szavakból merítünk.”

Jászberényiné Szepsi Katalin

Képes beszámoló a negyedik osztálytól

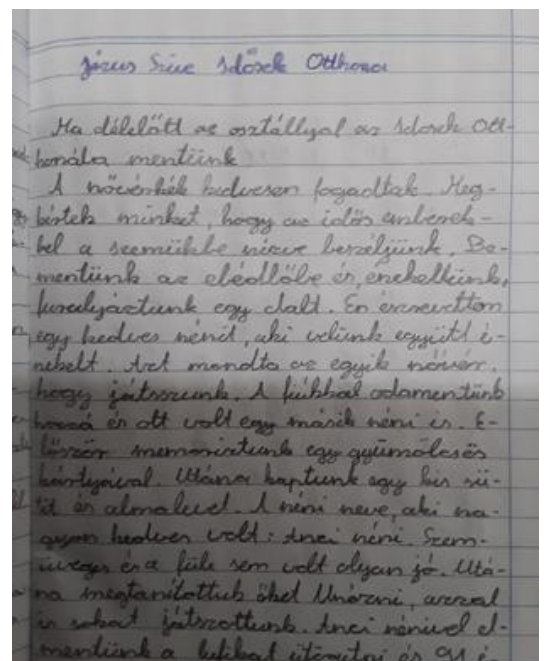
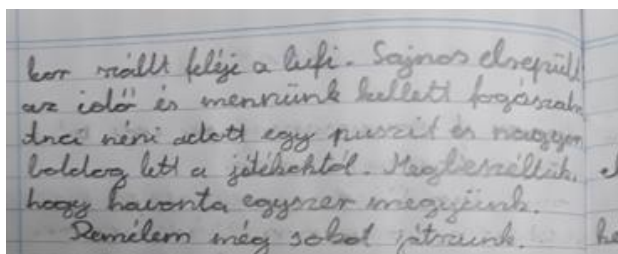
Most, hogy már két hete nem láttam a tanítványaimat, különösen sokat gondolok rájuk. Mennyit morgolódtam, elégedetlenkedtem velük, pedig ők a föld legrendesebb gyerekei!

Nézegetem a képeiket s belesajdul a szívem, hogy vajon mikor láthatom őket újra osztályként? A hiány mellett a büszkeség is jelentkezik. Emlékszem, karácsony előtt jártuk a várost a betlehemesünkkel. Többek között eljutottunk a Jézus Szíve Idősek Otthonába is. Mennyire izgultak, hogy fog sikerülni a szereplés! Ekkor beszéltük meg Emókéval, - az otthon foglalkoztatójával - hogy rendszeresíteni kellene ezt a kapcsolatot.

Hosszas egyeztetés után február 25-én, hamvazószerda előtti nap látogattuk meg az öregeket.

Erről írtak tanítványaim fogalmazásokat. Virtuálisan belelapoztam egy-két füzetbe.

Akantisz Kornél írása:

„Bementünk, egy picit izgultunk. Nagyon örültek nekünk az idősek. Először elfurulyáztuk a Serkenj fel-t, aztán társasoztunk. Társas közben kaptunk süteményt és almalevet is. Remélem, még sokszor találkozom velük!” *Ray Péter*

„Szuper társasjátékkal vártak minket. Én, Peti, Kornél és Palkó egyből odamentünk egy 91 éves nénihez kártyázni. Meg kellett találni a gyümölcsök párját. Próbáltam minél több örömet okozni nekik. Nagyon örültem, hogy elmentünk.” *Lőrincz Levente*

„Sokat játszottunk, de előtte énekeltünk és furulyáztunk. Voltak, akik társasoztak és voltak, aki egy nagy körbe lufiztak az idősekkel. Jókat lehet velük játszani. Sajnos nagyon korán el kellett menni. Szerintem mindenki nagyon jól érezte magát.” *Tóth Emese*

„Mi Bobóval egy dominós asztalt választottunk, ahol egy idős néni és egy idős bácsi ült. Elkezdtünk játszani. Az idősek viccesek voltak. Jó volt ott lenni.” *Juhász Barnabás*

„Szókirakót játszottunk. A néniket úgy hívták, hogy Beatrix és Etelka. Én nagyon jól éreztem magam. Nagyon jó volt, hogy úgy tekintettek ránk, mintha az unokájuk lennénk.” *Csiki Virág*

Bizony, engem is meglepett, ugyanakkor meghatott, hogy a két generáció mennyire egy húron pendült. A gátlásos gyerekeim feloldódtak, a nagyhangúak elcsendesedtek, mindenki tudta, hogy adni jött, és ez sikerült. Elrepült az előre kiszabott idő, és mi nagyon nehezen indultunk tovább. Sok mosolyt, ölelést, puszit – szeretetet kaptunk.

Volt olyan néni, aki kijött velünk, s az udvarról még sokáig integetett utánunk. Megbeszéltük, hogy a következő hónapban újra elmegyünk, mert várnak minket. De jött a vírus, és most mindenki bezárkózott. De én hiszem, hogy a fizikai távolság ellenére a megszületett kapcsolat él. Innen üzenem a gép mellől, hogy megszerettünk titeket, drága szépkorúak. Vigyázatok magatokra s legyetek türelmesek! Az otthon minden dolgozójának köszönet a munkájáért!

A feltámadás örömét kívánjuk mindenkinek: *Csilla néni és a Szent Erzsébet Katolikus Általános Iskola 4. a osztálya*

A testvérek megosztásait következő Hírlevelünkben folytatjuk.

+ Marton Zsolt megyéspüspök levele:

Kedves Testvérek!

Valamennyiünk számára megdöbbenőek a hírek, a kihalt utcák látványa világszerte. Különös és nehéz napokat élünk. Sok a bizonytalanság, a félelem: megkíméli-e szereteteinket a betegség, lesz-e munka, jövedelem, kenyér az asztalon.

Mégis hisszük, hogy az Istent szeretőknek minden a javára válik. Nagy erőt ad ez. Éppúgy megerősít, mint tudni azt, hogy az Egyház, mint mindig, úgy most is mellettünk áll. Ha nincs is nyilvános szentmise, papjaink mindennap bemutatják a szent áldozatot, és imádkoznak Isten népéért, gondozzák a lelkeket és összefogják a közösségeket akár a virtuális térben is. Ugyanakkor a hívő közösség is felelős a papjaiért és plébániáikért. Az egyházközségek gondoskodásukkal fejezik ki, hogy fontos számukra egyházuk és papjaik. Ennek egészen konkrét megnyilvánulása a pénzbeli adakozás.

Tudnunk kell, hogy az egyházi adó és a perselypénz nem valamiféle ráadás vagy zsebpénz a pap számára - ahogy sokan tévesen gondolják -, hanem ténylegesen a pap és munkatársai megélhetésének és a plébánia működésének a biztosítója. Miközben az egyházmegye a nagyobb összegű állami támogatásokat az ingatlanok és az intézmények fenntartására fordítja, addig a plébánia költségeit és a pap fizetését az egyházközség adja össze. Ez mindig is így volt, és ma sincs másképp.

Példaértékűek azok az egyházközségek, ahol a hívő családok - anyagi lehetőségeikhez mérten - havi rendszerességgel utalással támogatják a plébániát. Sok helyen viszont, ahol ez még nem valósult meg, a perselyadományok jelentik a plébánia fenntartásához szükséges egyedüli forrást.

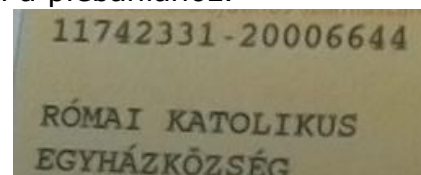
Ezért a mostani, különlegesen nehéz helyzetben, amikor nincs lehetőség szentmisén perselyadományok gyűjtésére, azzal a kéréssel fordulok a kedves hívekhez, hogy nélkülözhetetlen pénzbeli támogatásukat más módon juttassák el a plébániához.

A támogatás legegyszerűbb és legjobb módja az, ha számlájukról rendszeres utalást tudnak beállítani a plébánia számára, amelynek számlaszáma:----->

Ha erre nincs módjuk, akkor adományukat - legalább a szokásos vasárnapi perselyadomány összegét - a templomban található perselyben helyezhetik el. Erre kérem a kedves Testvéreket, és papjaink nevében is köszönöm nagylelkűségüket.

A templom most is nyitva áll. A betérők az Úr Jézus jelenlétében megtapasztalhatják azt a belső békét, amit senki és semmi nem vehet el az Istenben bízóktól. Az Egyház most is imádkozik Isten egész népéért. Az Úr titokzatos módon most még közelebb van hozzánk, mint amikor úgy gondoltuk, hogy a magunk erejéből is jól elboldogulunk. Rá hagyatkozva, egymást segítve a bajban is erősek maradhatunk.

Vác, 2020. március 24.

Kiss Zsuzsanna kántornő bemutatkozása (folytatás)

Drága férjem 12 éve 50 évesen szívbetegségben elhunyt, hatalmas úrt hagyva maga után. Nagyon nehéz időszak köszöntött rám és a gyerekekre. Legkisebb fiam még csak 14 éves volt, a nagyobbak akkor kezdték az egyetemet. Három helyen dolgoztam, hogy el tudjam tartani őket. A Kórusiskola mellett félállásban a XVII. kerületi zeneiskolában is tanítottam,

hétvégeken pedig kántorkodtam a Budapest Rezső téri Magyarok Nagyasszonya templomban. Közben a gyerekek felnőttek, és kirepültek... Egyedül maradtam a nagy rákoskeresztúri házban, miközben nekik szükségük volt egy kis induló tőkére a felnőtt életük elkezdéséhez. Azzal tudtam segíteni, hogy eladtam a kedves házat, amelyhez annyi szép emlékem fűződött, és amelyet a férjemmel közösen alakítottunk hosszú évek alatt egyre otthonosabbá. Mivel Marikáék Pécelre költöztek,

és a kisunoka mellett szükség volt a nagymamai segítségre, hozzájuk közel kerestem lakhelyet. Végül – számomra csodával határos módon Irgalmasság vasárnapjának estéjén – Maglódon találtam meg új otthonomat. Azóta is folyamatosan úgy érzem, hogy ez a hely a Jó Isten ajándéka a számomra.

Éppúgy, ahogy a péceli kántori állás is. Jellemző módon ez is egy váratlan telefonhívással kezdődött. A vonal végén ismeretlen hang szólalt meg: Burger Ferenc atya hívott, akivel addig nem találkoztam. Nagyon kedvesen felajánlotta a péceli kántori álláslehetőséget. Én pedig kedvesen visszautasítottam, mondván, hogy nekem már van szolgálati helyem. De Ferenc atya nem hagyta annyiban a dolgot, meggyőző érveket sorakoztatott fel, amelyhez a lányoméék újabb nyomós érveket csatoltak. A legmeggyőzőbb érv természetesen az volt, hogy Vince unokám abban a templomban nőhet fel, ahol a nagymamája kántor, és hogy minden vasárnap összefuthatok velük. Így két hét gondolkodási idő után végül igent mondtam.

Örülök, hogy így döntöttem! (Ferenc atyának köszönöm, hogy meggyőzött! Kezdetben ugyan erős honvágyat éreztem a Rezső téri templom után, de ezt hamar feledtette velem a hívek sok kedvessége, a közvetlen munkatársak szeretete és a megbecsülés, amelyet Feri atya részéről megtapasztaltam. Köszönöm mindenkinek az elfogadást és a sok szeretetet! Szívmelengető érzés „otthon lenni” a péceli templomban! Megszerettem a kicsi, de szép hangú, értékes barokk orgonát is. Számomra minden alkalommal élmény rajta játszani.

A templom énekkarának akkori karnagyával, Ágoston Vikivel, és családjával több mint két évtizedes múltra visszatekintő baráti kapcsolatot ápolunk. Sokat jelentett nekem, hogy ismét együtt munkálkodhatunk. Az elmúlt nyáron a Sors keze újabb – ezúttal drámai – párhuzamot font az életünkbe. Az én édesanyámat augusztus elején szólította magához az Úr, miközben Viki édesanyja utolsó, küzdelmes napjait élte. Egy hónappal az én anyukám után ő is megtért az Örök Hazába. Vikire súlyos családi terhek nehezedtek, így szeretett énekkarát rám bízta.

Három nappal azelőtt, hogy Viki megkért, vállaljam el a kórus vezetését, különös álmom volt. Álmomban értem jött a Halál angyala. Odafönt sorba kellett állni egy afféle regisztrációs irodánál. Mikor sorra kerültem és beléptem, legnagyobb megdöbbenésemre az íróasztal mögött rég elhunyt édesapám ült. Megnyugtatott, hogy nem kell maradnom, „visszaküldenek”. Majd jókedvűen hozzátette. „Szerztem ám Neked egy jó kórust! Majd meglátod, milyen kórust szereztem én Neked!” Eddig tartott az álom. Három nap múlva pedig a Coelestis Regina kórus karnagya lettem. Így számomra az énekkar édesapám és persze a Jó Isten ajándéka.

Szeretném elmondani, hogy nem csupán az álom miatt érzem ajándéknak, hogy összekapcsolódott az életem az énekkarral. Csodálatos közösségre találtam, csodálatos embereket ismertem meg. Szerda esténként, a fárasztó iskolai nap végén, Budáról másfél órai utazás után, kimerülten beesek a próbára, két órával később pedig hazaindulok, felfrissülve, és lelkiileg feltöltődve. Számomra az énekkar egyfajta szeretetközpont, egy második család. Felemelő érzés olyan közösség tagjának lenni, amelyet egy közös, szent cél tart össze. Csodálatos dolog megszólaltatni a szépséges kórusműveket, amelyek a Jó Istent dicsőítik, vagy a Szűzanyát köszöntik, s mindezt testvéri szeretetben megélve.

Még egy dolgot szeretnék Veletek megosztani. A NEK tiszteletére, bíboros atya utasítására új népénektár készül. Az a megtiszteltetés ért, hogy benne lehetek az énektár elkészítésében. Két év óta dolgozunk rajta. Az énekeskönyv összeállítását már befejeztük, most pedig az orgonakíséreteken dolgozunk. Ennek a munkának szükségességéről és a további részleteiről is szívesen tájékoztatnám a híveket a közeljövőben.

Köszönöm az énekkar tagjainak, hogy meghallgatták a történetemet! Rendkívül megtisztelő számomra, hogy a szerkesztők az újságon keresztül a hívő közösséggel is megosztják bemutatkozásomat. A kóruspróba végén tartott „ismerkedési esten” sok szép és érdekes bemutatkozást hallottam. Bízom benne, hogy ezeket az élettörténeteket is olvashatjuk majd az újság hasábjain!

- A **Karitás** csoport hálásan köszöni a rászorulókat támogató adományokat. Ebből húsvéti sonkát, vásárlási utalványt tudtak adományozni.
- **Templomunk** csütörtöki napokon 8-21 óra között felügyelet mellett **nyitva áll** az előírásokat betartó betérni vágyakozók előtt.

Varga László püspök atya gondolataival: "Az ima nem ismer határokat, a kegyelmet nem lehet karanténba zární. Kérd el, élj vele és add tovább!" imaszándékokat gyűjtünk.

- **Váci Egyházmegye nagyheti közvetítései**

A szentmiséket, szertartásokat Marton Zsolt váci megyéspüspök celebrálja.

Virágvasárnap

Április 5-én, vasárnap 10.30-kor a Püspöki Palota kápolnájában mutat be szentmisét Online követhető a [Váci Egyházmegye honlapján](#) és [Facebook-oldalán](#).

A szent három napban és húsvétkor a Nagyboldogasszony-székesegyházban lesznek a szertartások.

Nagycsütörtök

Április 9-én, csütörtökön 10 órakor krizmaszentelés; 18 órakor szentmise az utolsó vacsora emlékére.

Nagypéntek

Április 10-én, pénteken 15 órától Urunk szenvedésére emlékezünk.

Nagyszombat

Április 11-én, szombaton 20.30-tól húsvét vigíliája.

Húsvétvasárnap

Április 12-én, vasárnap 10 órakor ünnepi szentmise.

A szertartások követhetők a [Váci Egyházmegye honlapján](#) és [YouTube-csatornáján](#).

- Köszönjük a **Hírlevelünkkel** kapcsolatos visszajelzéseket, további megjelentetésre ösztönöznek bennünket. Két héttel ezelőtti számunkból a **Péceli Hírek** is átvett egy cikket

Virágvasárnap

Bársony szirmot bont a barka,
ma van virágvasárnap;
Megtisztelő kitüntetés
jut egy szürke számárnak.

Jeruzsálem közelében
bandukolgat csendesen;
Hátán hordva Isten Fiát
ez ünnepi reggelen.

Nép ajkáról, amíg felzeng
feléje a hozsanna;
Ő már tudja, kínjainak
mily közel van a napja.

Azokért, kik ünnepeve
integetnek feléje;
Keresztfára felszegezve
fog ömleni Szent vére.

Pálmaágak árnyékában
Szíve titkát elrejt;
Meváltásnak módját most még
nem sejtheti meg senki.

Kurczina Terézia

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG,
PÉCEL.

Szerkeszti a plébános engedélyével: Csokonay Anna, Kurczina Terézia SJC, Varga Ili.
Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.otthonunk@gmail.com
Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!